

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

po rozpoznaniu w postępowaniu na rozprawie dnia 28 września 2018 r., 15 listopada 2018 r., 18 grudnia 2018 r., 1 lutego 2019 r., 28 lutego 2019 r. oraz 12 kwietnia 2019 r.

sprawy z wniosku o ukaranie Komendy Miejskiej Policji w G.

przeciwko

H. D. z d. P.,

c. K. i B. z d. M., ur. (...) w Ś., zam. (...)-(...) G., ul. (...), PESEL: (...)

obwinionej o to, że:

w dniu 28 stycznia 2018 roku pomiędzy godziną 23:00 a 24:00 w G. na ulicy (...), kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...) umyślnie najechała na tył pojazdu marki A. o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, **tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw**

orzeka

1. Obwinioną **H. D.** uznaje za winną tego, że w dniu 28 stycznia 2018 roku pomiędzy godziną 23:00 a 24:00 w G. na ulicy (...), kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...) w trakcie wykonywania manewru wymijania umyślnie nie zachowała należytej ostrożności w ten sposób że nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki A. o nr rej. (...), najjeżdżając na jego tylną lewą część, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to, na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 zł (trzystu złotych),
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu w toku postępowania przed sądem,
3. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) opłaty,
4. Zwalnia obwinioną od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Od 4 stycznia 2018 r. małżonkowie H. D. oraz P. D. pozostawali w separacji.

dowód: zeznania świadka P. D. (k. 10)

Dnia 28 stycznia 2018 roku w G. na parkingu marketu (...) doszło do awantury pomiędzy P. D. a jego żoną H. D.. Po wyjeździe z terenu parkingu H. D. udała się samochodem w kierunku miejsca zamieszkania aktualnej partnerki jej męża. Widząc to P. D. postanowiło pojechać w tym samym kierunku. H. D. zatrzymała swój samochód marki A. o nr

rej. (...) przed posesją koleżanki jej męża, wyłączyła silnik i światła. P. D., kierując (...) o nr rej. (...), chciał podjechać na wysokość auta swej żony, aby z nią porozmawiać. Gdy P. D. dojeżdżał do tego miejsca, to jego żona H. D. uruchomiła silnik i zajęła mu drogę na jego pasie ruchu. W celu uniknięcia zderzenia aut P. D. zjechał na miejsce postojowe pomiędzy pojazdy z prawej strony jezdni. H. D. nie zatrzymywała swego pojazdu. P. D. ruszył swym pojazdem, gdyż chciał uniknąć zderzenia. W tym momencie doszło do uderzenia pojazdu kierowanego przez H. D. w tylną lewą część na wysokości nadkola pojazdu kierowanego przez jej męża P. D.. P. D. kontynuował jazdę przez pas zieleni, a następnie chodnik, po czym zaparkował swój pojazd i zadzwonił po służby ratunkowe pod nr 112.

dowód: zeznania świadka P. D. (k. 10-10v.)

H. D. nie była uprzednio karana za wykroczenia związane z ruchem drogowym.

dowód: informacja K. w G. (k. 49)

Obwiniona **H. D.** w toku postępowania nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego i złożyła wyjaśnienia (k. 54-55, k. 70v., k. 108). Obwiniona w wyjaśnieniach podała, że jej mąż uderzył tylną częścią swojego auta w jej auto stojące na jezdni, zgłoszenie przez jej męża tej sprawy było próbą wyłudzenia odszkodowania, uszkodzenia jej auta mogły powstać w wyniku zderzenia z sarną. Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej, gdyż były one sprzeczne z zeznaniami świadka **P. D.** (k. 10-10v., k. 70v.-71v.). Oceniając wiarygodność zeznań tego świadka sąd miał na uwadze, że rozstał się z obwinioną, toczy się przeciwko niemu postępowanie o popełnieniu przestępstwa (k. 76) i z powodu tych okoliczności mógł on mieć hipotetycznie zamiar złożenia zeznań na jej niekorzyść. Nie negując przytoczonych okoliczności Sąd uznał jednak, że nie sprzeciwiają się one temu, aby dać wiarę zeznaniom tego świadka. Ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie wynika, aby świadek złożył niekorzystne dla obwinionej zeznania z tego powodu, aby uzyskać odszkodowanie komunikacyjne. Jak wynika z zeznań tego świadka nie zgłosił tego zdarzenia ubezpieczycielowi, gdyż oba auta są na niego zarejestrowane i zgłaszając sprawę ubezpieczycielowi straciłby zniżki (k. 71), a tłumaczenie to odpowiada zasadom doświadczenia życiowego. Wiarygodności zeznań świadka nie podważa zgłoszenie przez niego zawiadomienia o tym zdarzeniu dopiero 26 marca 2018 r., a więc po prawie dwóch miesiącach od dnia zdarzenia (k. 7). Świadek w tym zakresie zeznał wszakże, że zwłoka w zgłoszeniu wynikała stąd, że pierwotnie nie chciał tego czynić, a ostatecznie dokonał tego zgłoszenia dopiero, gdy dowiedział się, że toczy się przeciwko niemu postępowanie w innej sprawie (k. 71v.). Mając na względzie zgłoszenie przez świadka P. D. o zdarzeniu z dnia 28 stycznia 2018 r. po upływie prawie dwóch miesięcy należy mieć jednak na uwadze, że świadek poinformował stosowne służby o zdarzeniu już 28 stycznia 2018 r. Świadczy o tym dowód z nagrania zgłoszenia telefonicznego dokonanego przez świadka w dniu 28 stycznia 2018 r. (k. 74-75), odtworzonego w trakcie rozprawy (k. 80). Za wiarygodnością zeznań świadka P. D. przemawia opinia biegłego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr inż. **W. S.** (k. 119-147). Biegły w swej pisemnej opinii określił uszkodzenia aut, wskazując, że te uszkodzenia ze sobą wzajemnie korelują, a także wykluczył, aby uszkodzenia samochodu kierowanego przez obwinioną mogły powstać w wyniku zderzenia z sarną. Biegły wskazał także, że uszkodzenia samochodów obwinionej i jej męża mogły powstać w okolicznościach podanych przez świadka P. D., co zdaniem sądu stanowi argument przemawiający za wiarygodnością zeznań tego świadka. Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego, gdyż mają one charakter kategoriyczny, a opinia została sporządzona na podstawie analizy akt, oględzin miejsca zdarzenia. Podzielając wnioski tej opinii sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w postaci zdjęć (k. 14-27) albowiem żadna ze stron ani sąd z urzędu nie zakwestionował ich prawdziwości lub autentyczności.

Oceniając wyjaśnienia obwinionej sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego lekarza psychiatry (k. 105), wedle których obwiniona w czasie czynu była osobą poczytalną, a jej zdolność do udziału w postępowaniu nie budziła wątpliwości. Sąd podzielił wnioski tej opinii, gdyż została sporządzona na podstawie jednorazowego badania obwinionej, jak również analizy dokumentacji medycznej dotyczącej obwinionej. Dla oceny wiarygodności wyjaśnień obwinionej oraz zeznań świadka P. D. nie miały natomiast większego znaczenia zeznania świadka **M. N.** (k. 44, k. 79v.-80), świadka **S. N.** (k. 79v.), świadka **B. P.** (k. 97-97v.), gdyż nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami fragmentu zdarzenia na ulicy (...).

H. D. została obwiniona o to, że w dniu 28 stycznia 2018 roku pomiędzy godziną 23:00 a 24:00 w G. na ulicy (...), kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...) umyślnie najechała na tył pojazdu marki A. o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, **tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw**

Obwiniona **H. D.** w toku postępowania nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego. Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na odmowę wiarygodności wyjaśnień obwinionej co do tego, że poruszając się samochodem marki A. o nr rej. (...) w trakcie wykonywania manewru wymijania innego pojazdu kierowanego przez jej męża marki A. o nr rej. (...) umyślnie nie zachowała należytej ostrożności i nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu, najjeżdżając na jego tylną lewą część. Ustalenie popełnienia przez obwinioną zarzucanego jej czynu sąd dokonał na podstawie zeznań świadka **P. D.** Zdaniem Sądu zeznania tego świadka zasługiwały na wiarygodność z przyczyn opisanych w powyższej części tego uzasadnienia. Wniosek o sprawstwie i winie obwinionej wynikał także z tego, że zeznania świadka **P. D.** znajdowały wsparcie w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego mgr inż. **W. S.** Biegły wskazał w swej opinii, że uszkodzenia samochodów obwinionej i jej męża mogły powstać w dniu 28 stycznia 2018 r. w okolicznościach podanych przez świadka **P. D.**, co zdaniem sądu stanowi argument przemawiający za wiarygodnością zeznań tego świadka. Biegły w swej opinii wykluczył, aby uszkodzenia samochodu kierowanego przez obwinioną mogły powstać w wyniku zderzenia z sarną.

Na podstawie wymienionych dowodów sąd przyjął, że obwiniona nie zachowała należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru wymijania pojazdu jej męża, gdyż nie zachowała bezpiecznego odstępu od tego pojazdu. W wyniku zachowania obwinionej polegającej na najechaniu na tylną lewą część pojazdu jej męża doszło do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z tych też względów obwiniona wyczerpała swym zachowaniem znamiona wykroczenia opisanego w art. 86 § 1 k.w. Sąd nie doszukał się żadnych podmiotowych okoliczności wykluczających winę obwinionej, w szczególności okoliczności te nie wynikały z dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry (k. 105).

Wykroczenie określone w art. 86 § 1 k.w. jest zagrożone karą grzywny do 5000 zł. W ramach tego ustawowego zagrożenia w niniejszej sprawie sąd uznał, iż odpowiednią sankcją wobec obwinionej jest wymierzenie jej kary grzywny w wysokości 300 złotych. Wymierzając wobec obwinionej karę grzywny we wspomnianym wymiarze sąd na niekorzyść obwinionej uwzględnił umyślne naruszenie reguły ostrożności przy wykonywaniu manewru wymijania. Z kolei na korzyść obwinionej sąd uwzględnił brak jej uprzedniej karalności za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 49). Na korzyść obwinionej Sąd uwzględnił również jej stan emocjonalny w czasie zdarzenia. Zdaniem sądu bezspornie przyczyną zdarzenia z dnia 28 stycznia 2018 r. było rozstanie obwinionej z jej mężem i związanie się przez niego z inną partnerką.

Uwzględniając całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd wymierzył obwinionej za popełnione przez nią wykroczenie karę 300 złotych grzywny. Kara ta spełnia w ocenie Sądu wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 33 § 1 k.w. Przede wszystkim jest ona odpowiednia do stosunkowo znacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinioną czynu zabronionego. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza stopnia jej winy. Należy uznać również, że kara wymierzona obwinionej spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze. Czyn, którego popełnienia obwiniona dopuściła się, z uwagi na jej uprzednią niekaralność za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 49), może być traktowany w kategoriach incydentu. Dla powstrzymania obwinionej przed popełnieniem innych lub podobnych wykroczeń za wystarczające należy zatem uznać wymierzenie jej kary 300 zł grzywny. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że należy stosować się do reguł ruchu drogowego, a naruszenie tych reguł nie jest bezkarne.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji orzeczono jak w punkcie 2-gim wyroku na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 2, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).

Na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w punkcie 3-cim wyroku obciążono obwinioną opłatą w wysokości 30 złotych. Mając na względzie utrzymywanie przez obwinioną jej córki, sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.s.w. zwolnił ją od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, o czym orzeczono jak w punkcie 4-tym wyroku.